

gribe ham, vilde det i samme Øjeblik være forbi med hendes egen Betagethed, hendes egen Lyst vilde dermed fuldtud tilfredsstilles, og hun kunde med Sindsro se ham dumpe.

De var bleven forstyrrede af Husjomfruen og en af Pigerne, som havde noget at ordne derinde i Kabinettet. Per var igen rykket lidt længere bort fra hende, og de talte en Tid om ligegyldige Ting.

Pludselig, endnu mens Tjenestefolkene var i Stuen, udbrød Nanny:

„Men hvor mon Jakobe bliver af? Hun veed dog vist nu, at De er kommen. Og hun var næsten færdig, da jeg før var inde hos hende.“

Per svarede ingenting hertil. Han vilde helst ikke ind paa det Emne.

Men Nanny fortsatte: „De skal forresten glæde Dem til at se hende. Hun ser storartet ud i sin nye Kjole. — Maaske er det Dem selv, der har valgt den til hende?“

„Jeg? . . . Næ!“ mumlede Per uvillig; han var bleven rød i Hovedet.

„Nej, det er sandt. Jakobe maa jo have bestilt den, før De kom. Men saa har hun da vist valgt den efter Deres Smag. Har hun ikke talt om det?“

„Næ, . . . det husker jeg i hvert Tilfælde ikke.“

„Saa skal det altsaa være en Overraskelse.“

Per svarede igen ingenting. Han var pludselig bleven fraværende, helt borte i sine Tanker, mens han stirrede paa hende med et Blik, der var saa meget mere talende. Alt, hvad der endnu var tilbage i ham af Oprørs aand og Fribytter-tilbøjelighed, havde rejst sig under Indtrykket af hendes Legemes Pragt. Ogsaa hans onde Lune, den Utilfredshed med sig selv, som han gerne